

Répás Zsuzsanna laudációja

A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Bocskai István-díja
2014

Egy részletes életrajz talán sokkal többet mondhatna el róla, emberi, politikai és szakmai életéről, egyéniségéről, mint egy rövid laudáció. Gondolkodása, egyénisége, megnyilvánulásai, mind-mind azt jelzik, hogy egész eddigi életében tudatosan a nemzetpolitikai szerepvállalásra készült. Pedig a jelenkori nemzetpolitikára nem az jellemző, hogy önmagában, személyes vállalás és munka nélkül sikertörténet lenne. Talán ez az a terület, amelyre a leginkább érvényes az, amit Albert Camus a Nobel díj átvételekor fogalmazott meg: "Minden generáció azt hiszi, hogy hivatva van átalakítani a világot. Az enyém azonban tudja, hogy nem fogja átalakítani. De feladata talán még nagyobb: abban áll, hogy megakadályozza a világ széthullását". És itt, engedjék meg, hogy személyesebb hangot használjak azzal, hogy úgy fogalmazzak „... hogy megakadályozza a mi erdélyi világunk széthullását, a mi, erdélyi magyar értékeink elvesztését”. Igen tisztelt hölgyeim és uraim, ez nem kis feladat, sőt nem is magától értetődő a siker. Sokat számít a karakter, az empátia. Nagyon meglátszik valakin, ha olyan ruhát visel, amiben nem érzi jól magát. Valamikor úgy gondoltuk, hogy ahhoz, hogy megvalósítsunk egy keveset abból az álomból, amit évtizedekig dédelgettünk, szűkebb-tágabb környezetünket fáradságos munkával meg kell győznünk. Akkor talán még nem hitte senki sem közülünk, hogy ilyen társakra lelünk, mint Répás Zsuzsanna. Szerénysége, emberi tartása mindannyiunk számára követhető példa lehet, talán ezért éreztük első pillanattól azt, hogy társunk. Csendes viselkedéséből sugárzott, hogy maga az ember érték számára, egy felbecsülhetetlen érték, függetlenül attól, hogy van-e csodálatos tálentuma, szórványban él-e vagy sem, gazdag-e vagy sem, képes-e maradandó értéket alkotni vagy csak teszi mindennapi dolgát. Mindenki számít, legyen gazdag vagy szegény, híres vagy kevésbé ismert, óvodás, kisiskolás vagy nagyszülő, mindenkire szükség, pontosabban szükségünk van. És így tette a dolgát is, nem csak úgy általában segített, hanem „egyenként”, mindenkire odafigyelve. Mindig számíthattunk erre, úgy, mint az őszinteségére, igazmondására. Pedig

Székely János, a kommunista időkben megkeseredett marosvásárhelyi költő szavaival élve "az igazmondás egy hazug világban előnytelen versenyre kényszerít". Úgy vállalt, hogy nem játszotta meg magát, nem bújta bele távoli érthetetlen szerepbe, amiben nem érezte volna jól magát.

Erkölcsei támaszt próbált nyújtani akkor is, amikor 2007-ben érthetetlen módon pont a legfőbb támogatónk, az akkori magyar kormány kérdőjelezte meg egyetemünk létét, majd ezt követően folyamatosan érezzük - mi mindannyian, határon túl - aktív támogatását, amelynek kivételes hite, szorgalma ad hitelt. Hite abban, hogy van értelme a külföldi magyar óvodások, kisiskolások, szakiskolások éveit meghirdetni, dolgozni értük, és van értelme a magyar egyetemfejlesztésnek, hisz talán egykor majd pont az ők, a mai óvodások, kisiskolások jövőjének letéteményese lehet az itt megszerzett tudás. Kedves Zsuzsa, azt kívánom, hogy ez a Bocskai István-díj legyen a záloga annak, hogy tevékenyen érdeklődj az itt szerzett tudásért, és ennek megfelelő elkötelezettséget és tudást.

Marosvásárhely, 2014. október 3.

Dr. Dávid László, a Sapientia EMTE rektora